
Na kněze, kteří sloužili v lounské farnosti a před nedávnem zemřeli, vzpomíná lounský děkan P. Werner Horák.

Odešli dva vynikající kněží

Na konci minulého roku se někteří lounští farníci rozloučili v Litoměřicích s knězem Mons. Milanem Bezděkem, kapitulním děkanem litoměřické kapituly, který v Lounech působil v letech 1979 až 1989. Byla to léta normalizace, ale také perestrojky a tento znamenitý kněz a zároveň lidumil dokázal uchopit věci za správný konec. Podařilo se mu za ten krátký čas udělat notný kus

práce. Byla to především oprava našeho kostela sv. Mikuláše a také pastore, která v této opuštěné farnosti dosti vážla. Náš kostel, význačná pozdně gotická památka, o kterou měli zájem v zahraničí, nedal zapomenout ani těm, kteří dělali vše možné, aby se na křesťanství zapomnělo a hlavně na vše, co s ním souviselo. Chrám byl tak výjimečný, že odstranit ho bylo vyloučeno. Avšak moc nescházelo a byl napsán

---

havarijní výměr i na tento skvost. Střecha byla v dezolátním stavu. Konstrukce stanových věží byly značně narušené, strop s celou svou nádhernou klenbou byl zavěšen již předchůdcem paterem Boučkem na ocelovou konstrukci. Interiér kostela byl nepředstavitelně zubožen. Dokonce jeden z pilířů na pravé straně byl vychýlen z osy, rozvod elektrického proudu byl jen povrchový, vitrážní okna byla rozbitá a nahrazena sklem, které snížilo estetičnost celého prostoru. V kostele se proháněli holubi, mnohé kamenické prvky byly zničeny kamenným morem, dlažba kostela prošlapaná... Celý interiér spolu s oltářem působil na návštěvníka spíše depresivně nežli pozitivně.

Mons. Bezděk vystihl šťastnou dobu a chopil se náročných oprav. Skutečně dokázal veliké dílo v době, kdy na jednu stranu dostával finance, ale na druhou stranu bylo firmám doporučováno, aby se oprava brzdila pro nedostatek kapacit. Přes všechny potíže od církevního tajemníka dokázal vykonat s pomocí několika obětavých farníků dílo, které Louny bude ještě dlouho reprezentovat.

Mons. Milan Bezděk se narodil 25. března 1928 v Brně, kde se již v mládí výrazně zasloužil o sbor ministrantů při kostele sv. Tomáše a byl zakladatelem tamního konventu ministrantů. Již v roce 1950, kdy musel nastoupit k PTP a strávit tam 3 a půl roku v letech 1950 až 1953, chodilo k sv. Tomáši ministrovat více než 100 chlapců. Asi 60 z nich se pak s ním přišlo rozloučit na nádraží. Po návratu, v roce 1954, jej pan děkan František Kulhánek pověřil vedením ministrantského sboru a Mons. Milan Bezděk jej vedl v týmové spolupráci s dalšími až do svého odchodu na studia teologie v Litoměřicích. Měl dar pracovat s mládeží, doslova je

---

získával na ulici a mnoho z nich se pak stalo ministranty, někteří později také kněžími. Na kněze byl Mons. Milan Bezděk vysvěcen 24. června 1962 v Litoměřicích. Jako

kaplan působil ve farnosti v Žatci, poté byl ustanoven administrátorem farností v Lovosicích a Lounech. V březnu roku 1990 jmenoval Mons. Bezděka litoměřický biskup Josef Koukl sídelním kanovníkem

---

Katedrální kapituly sv. Štěpána a od 1. července se stal generálním vikářem litoměřické diecéze. Z tohoto úřadu byl na vlastní žádost uvolněn 1. prosince 1996. V roce 1997 byl Mons. Bezděk ustanoven výpomocným duchovním (in spiritualibus) ve farnosti Terežín a od srpna 1999 se stal jejím administrátorem. Od března 1998 byl jmenován biskupským vikářem pro obor církevního školství v litoměřické diecézi. Od září 1998 byl ustanoven dómským farářem u sv. Štěpána a v listopadu 2000 byl jmenován děkanem Katedrální kapituly sv. Štěpána v Litoměřicích. Jako farář litoměřické katedrály se snažil i zde udělat změny k dobrému. Mons. Bezděk byl také prezidentem Diecézní charity Litoměřice.

Jeho zdravotní stav se však stále zhoršoval. Posledních 10 let jeho života bylo zasaženo utrpením s nemocí, která ho velmi stravovala. Přesto přicházelo za ním mnoho jeho přátel z širokého okolí i z Loun, kterým předával duchovní i morální sílu do života. Poslední dny svého života strávil v litoměřické nemocnici. Zemřel 22. prosince 2009 v 81. roce svého života a ve 47. roce kněžské služby. Až do konce svého života byl stále duchovně aktivní a jeho aktivitu mu Bůh oplácel neustálou pozorností jeho okolí. Pohřeb Mons. Bezděka se konal v litoměřické katedrále sv. Štěpána 30. prosince 2009 za účasti mnoha kněží, jeho přátel a farníků. Tělesná schránka zesnulého byla uložena do kanovnícké hrobky na místním hřbitově v Litoměřicích.

*****

Rád bych se také zmínil o dalším knězi, pateru Jindřichu Tomíčkoví, který v Lounech působil jen poměrně krátkou dobu. A to jako kaplan v letech 1947 až 1949, kdy po svěcení byl ustanoven na své první místo jako pomocník děkana. Kaplanem nebyl dlouho. Pouze do roku 1949, kdy v červnu přečetl pastýřský list, který vydali biskupové na protest uzavření církevních škol, sociálních a zdravotních institucí. Rovněž byla ze strany úřadů nastolena velká diskriminace katolické církve. Byli jim odebrány prostředky a uzavírány kláštery. Mnoho kněží bylo perzekuováno a zároveň také souzeno. Pastýřský list vyzýval katolíky, aby zůstali ve své víře pevní, aby stáli rovněž za svými představiteli a duchovními. Samozřejmě, že byl tento pastýřský list po vydání ihned komunistickou vládou zakázán. Bylo nařízeno, že duchovní mají list odevzdat státním úřadům, v žádném případě je nesměli v neděli, na kterou čtení přidalo, přečíst. Mnoho kněží však přes přísný zákaz, vyhrožování zatčením, odejmutím státního souhlasu k výkonu kněžské služby, pastýřský list přečetlo. Mezi nimi byl také lounský kaplan pater. Jindřich Tomíček.

P. Jindřich Tomíček. se narodil se 10. července 1923 v Semilech. Po ukončení základní školy studoval v Praze na Arcibiskupském gymnáziu, kde také odmaturoval v roce 1942. Vstoupil do bohosloveckého semináře v Dolních Břežanech a své teologické vzdělání dokončil v Praze v Dejvicích. Vysvěcen na kněze byl 29. června 1947 v litoměřické katedrále biskupem Josefem Webrem. Jeho prvním působištěm byly právě Louny. Svého kaplanského místa si však dlouho neužil. Na základě přečtení pastýřského listu, což byla jeho povinnost, byl zatčen a odsouzen na 2,5 roku těžkého žaláře na Pankráci. Po amnestii v roce 1950 byl pater

---

Jindřich Tomíček znovu internován v premonstrátském klášteře v Želivi a v roce 1953 převezen do Františkánského kláštera v Hájků, kde byl nadále internován. V březnu roku 1953 nastoupil vojenskou službu u PTP. Po propuštění pracoval 40 let v závodě Kovodružstvo v Semilech. V roce 1968 dostal na krátkou dobu státní souhlas a působil v Harrachově a Rokytnici. Pak byl přeložen do Jiřetína pod Jedlovou. Tam mu byl opět odňat státní souhlas. Až jako důchodce dostal v roce 1984 státní souhlas ke kněžské službě ve farnosti Vyskeř, Přepěře, Všeň a Příšovice na Turnovsku. Zde působil do roku 1998. Pro stáří a nemoci odešel do kněžského Charitního domova ve Staré Boleslavi, kde prožil podzim svého života.

Zdálo by se, že tento kněz neměl ve svém životě žádné velké úspěchy. A přesto měl mnoho přátel, kteří ho provázeli jako kněze celým životem. Nalézali u něho duchovní sílu a pomoc v osobním životě, v manželství, v rodičovství, v povolání, ale především ve víře, v čestnosti a charakternosti. Mnohé rodiny ho navštěvovaly, jejich děti byly od něj křtěny a připravovány na křesťanský život. Rovněž v Lounech a okolí bylo mnoho lidí, kterým P. Jindřich v životě pomáhal. Ještě dnes mnozí staří lidé na tohoto kněze, který se ve svém životě zachoval čestně proti zvlášť a totalitě tehdejší doby, vzpomínají jako na velký příklad, který jim svým životem nastínil.

Pater Jindřich Tomíček navíc v Semilech vedl jako sbormistr pěvecký sbor Jizeran v letech 1967 až 1969 až do přerušení jeho činnosti, jehož hlavní příčinou byl nátlak na změnu repertoáru. Pamětníci vzpomínají na koncert sboru na festivalu Smetanova Litomyšl 1967 nebo koncert u pamětní desky Antonína

---

Dvořáka na nádvoří zámku Sychrov. Významné byly koncerty při oslavách 50. výročí vzniku republiky v roce 1968, které svedly několik pěveckých sborů ke společným koncertům. Vzniklý 150ti členný sbor dirigovali postupně jednotliví sbormistři všech pěti sborů podle toho, ve kterém městě se vystoupení zrovna konalo. Poslední koncert Jizeranu se uskutečnil 26.12.1969.

P. Jindřich Tomíček byl také aktivní v sepisování teologických a katechetických knížek, které vydával většinou samizdatem. Jeho životním heslem byla věta: „LABOR ET DOLOR“ – práce a utrpení.

Na sklonku života zažil P. Tomíček hlubokou radost při setkání s papežem Benediktem XVI. v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi (28. září 2009). Stejně jako ostatní staré kněze, také jeho papež osobně pozdravil a požehnal.

P. Jindřich Tomíček zemřel 4. února roku 2010 ve věku 86 let ve společenství kněží a řeholních sester, které o tyto staré kněze pečují. V přítomnosti jeho ostatků byla sloužena mše svatá dne 12. února 2010 v bazilice Panny Marie ve Staré Boleslavi. Kněží spolu s biskupem Mons. Janem Baxantem uložili jeho tělo do kněžského hrobu na hřbitově ve Staré Boleslavi.

*****

Když biskup svěťí kněze, říká jim:

„*Bud'te solí země a světlem světa*“.

A tato slova plně platí o P. Jindřichovi a Mons. Milanovi.

Budiž pochváleno dílo a pracovitost, kterou měli tito kněží ve vínku. Nezakopali svou hřivnu, ale bohatě ji rozmnožili.